Laotian

The TB Skin Test (Mantoux)

ການກວດຫາເຊື້ອໂຣກປອດເຫັ້ງ ໂດຍການທົດລອງ ສັກເຊື້ອຢາໃສ່ທີ່ຜີວໜັງ

ການກວດຫາເຊື້ອ ໂຣກປອດເຫັ້ງ ໂດຍການທົດລອງສັກເຊື້ອຢາໃສ່ຜີວໜັງ ທີ່ເອີ້ນວ່າ "Mantoux," *ແມ່ນການເຮັດທີ່ງ່າຍ ແລະບໍ່ອັນຕະຣາຍ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ຖ້າທ່ານມີເຊື້ອ ໂຣກປອດເຫັ້ງຫຼືບໍ່.*

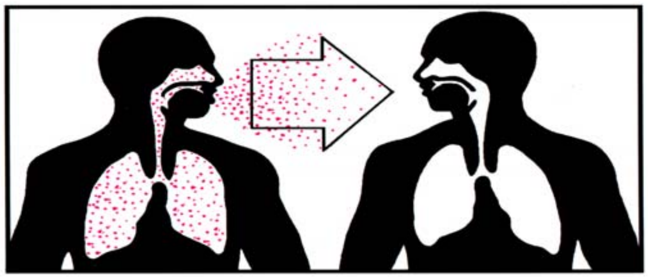

ເຊື້ອໂຣກປອດເຫັ້ງແລະການອັກເສບ ແມ່ນຫຍັງ?

ໂຣກປອດເຫັ້ງມີສອງແບບດ້ວຍກັນ, ທັງສອງແບບນີ້ໃຊ້ຢາປິ່ນ ປົວໄດ້. ໃນເມື່ອເຊື້ອ ໂຣກເຂົ້າໄປໃນຮ່າງກາຍທຳອິດ, ມັນຈະທຳໃຫ້ ອັກເສັບ. ຖ້າບໍ່ມີການປິ່ນປົວ, ການອັກເສບນີ້ກໍ່ຈະຂຍາຍຕົວຂຶ້ນໄດ້. ທຸກຄົນສາມາດຕິດພຍາດປອດເຫັ້ງໄດ້ຈາກຜູ້ນຶ່ງໄປ ຫາອີກຜູ້ນຶ່ງ ໂດຍການແຜ່ ລະບາດຕາມໄປຕາມລົມ.

ຂັ້ນທຳອິດ **1** – ການຕິດເຊື້ອໂຣກປອດເຫັ້ງ	ຂັ້ນທີ **2** – ເລີ່ມກໍ່ຕົວເປັນພຍາດປອດເຫັ້ງ
ເມື່ອເຊື້ອ ໂຣກປອດເຫັ້ງ ເຂົ້າມາໃນຮ່າງກາຍ"ບໍ່ທັນມີ ປະຕິກິຣິຍາໃດເທື່ອ" ໃນຂັ້ນນີ້ ມັນຈະຢູ່ດົນນານຫຼາຍປີ.	*ພຍາດກໍ່ຕົວແຮງຂຶ້ນ, ແລະ ແຜ່ຂຫຍາຍ, ເລີ່ມທຳລາຍ ເນື້ອເຍື້ອຂອງຮ່າງກາຍ.*
ທ່ານອາດຈະບໍ່ຮູ້ສຶກແລະບໍ່ເຫັນສິ່ງ ໃດຜິດປົກກະຕິ, ການສ່ອງໄຟຟ້າ ກໍເຫັນເປັນປົກກະຕິດີ.	*ທ່ານຮູ້ສຶກເປັນໄຂ້, ທ່ານໝໍ ຈະເປັນຜູ້ກວດເບິ່ງວ່າ ຈຸດໃດ ທີ່ພຍາດປອດເຫັ້ງເປັນອັນ ຕະຣາຍ ຕໍ່ຮ່າງກາຍຂອງທ່ານ.*
ພຍາດໃນຮ່າງກາຍຂອງທ່ານນີ້ ຍັງບໍ່ທັນຂຍາຍຕົວພໍທີ່ຈະແຜ່ລະບາດ ໄປສູ່ຜູ້ອື່ນໄດ້ເທື່ອ.	*ຖ້າເຊື້ອ ໂຣກຢູ່ໃນປອດທ່ານ ມັນຈະແຜ່ຂຍາຍ ເຊື້ອ ໂຣກໃນ ຮ່າງກາຍທ່ານນີ້ ໄປໃສ່ຜູ້ອື່ນໄດ້ ໂດຍການໄອ, ຈາມ, ປາກເວົ້າ.*
ຕາມປົກກະຕິສາມາດປິ່ນປົວໄດ້ຢາ ນຶ່ງຊຸໃຊ້ໄດ້ເຖິງ 9 *ເດືອນ.*	*ປິ່ນປົວ ໂດຍການໃຊ້ຢາ* 3 *ຫຼື* 4 *ເທື່ອຢ່າງນ້ອຍ* 6 *ເດືອນ.*

ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າມີເຊື້ອໂຣກປອດເຫັ້ງ?

ການທົດລອງສັກຢາໃສ່ທີ່ຜີວໜັງ ("Mantoux") *ຈະບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າທ່ານມີເຊື້ອ ໂຣກປອດເຫັ້ງຫຼືບໍ່. ທ່ານອາດຈະຕິດເຊື້ອ ໂຣກໄດ້ໃນເມື່ອທ່ານຢູ່ໃກ້ຊິດກັບຜູ້ທີ່ມີເຊື້ອ ໂຣກປອດເຫັ້ງໃນຮ່າງກາຍ* (*ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານ ຈະບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາປ່ວຍຫຼືບໍ່*).

ທ່ານໝໍຈະສັກເຊື້ອຢາ ທີ່ເອີ້ນວ່າ ("tuberculin") *ໃສ່ໃນແຂນຂ້າງໃນຜີວໜັງຂອງທ່ານ* .

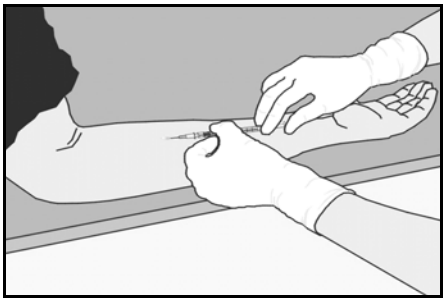

ທ່ານຕ້ອງກັບມາຫາທ່ານໝໍອີກພາຍ ໃນ 2-3 ວັນ ເພື່ອໃຫ້ທ່ານໝໍເບິ່ງແຂນ ບ່ອນທີ່ເພິ່ນ ສັກຢາທົດລອງໄວ້ນັ້ນ ວ່າມັນເປັນຢ່າງໃດ.

ຖ້າທ່ານເກີດມີປະຕິກິຣິຍາຕໍ່ການທົດລອງ, ມັນຈະໃຄ່ພອງເປັນວົງຂຶ້ນ, ທ່ານໝໍຂອງທ່ານຈະວັດແທກບໍຣິເວນທີ່ໃຂ່ພອງນັ້ນ. ຖ້າຫາກມັນໃຄ່ເປັນວົງນັ້ນ, ມັນຈະເຊົາໄປເອງໃນສອງສາມອາທິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮັກສາແຂນຢ່າງໃດ ຫຼັງຈາກການທົດລອງສັກຢາທີ່ຜີວໜັງ?

- *ຫ້າມໃຊ້ຜ້າພັນແຜ ຫຼື ເທັບ, ພັນຄຽນບໍຣິເວນນັ້ນ.*
- *ລະມັດລະວັງຢ່າເກົາ, ຫຼື ຮຸກຖູມັນ.*
- *ຖ້າທ່ານຮູ້ສຶກຄັນທີ່ບໍຣິເວນນັ້ນ, ໃຊ້ຜ້າເຢັນແປະໄວ້*
- *ທ່ານສາມາດລ້າງແຂນແລະຄ່ອຍໆເຊັດໃຫ້ມັນແຫ້ງ.*

Adapted from material from the Minnesota Department of Health, TB Prevention and Control Program

ຢ່າຢ້ານທີ່ຈະໄປກວດ, ພຍາດນີ້ສາມາດປິ່ນປົວໄດ້!

ຈະເຮັດຫຍັງແດ່ຖ້າຜົນການທົດລອງອອກມາເປັນລົບ?

ຜົນກວດເປັນ "ລົບ" ຖ້າຫາກມັນບໍ່ໃຂ່ເປັນຕຸ່ມ (ຫຼື ພຽງແຕ່ເປັນຕຸ່ມນ້ອຍ) ບໍ່ທີ່ສັກຢາທົດລອງນັ້ນ. ຖ້າຫາກເປັນເຊັ່ນນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ທ່ານບໍ່ເຊື້ອພຍາດປອດເຫ້ຼງ.

ໃນບາງກໍຣະນີ, ທ່ານອາດຈະຕ້ອງໄດ້ກວດທົດລອງອີກຄືນໃໝ່ ໃນຕໍ່ໜ້າໄປພາຍໜ້າ.

ຈະເຮັດຫຍັງແດ່ຖ້າຜົນການທົດລອງອອກມາເປັນບວກ?

ຜົນການກວດເປັນ"ບວກ" ຖ້າຫາກມີຕຸ່ມໃຂ່ເປັນກ້ອນສໍາໃດສໍານຶ່ງ ຢູ່ທີ່ບໍຣິເວນສັກຢາທົດລອງນັ້ນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າທ່ານອາດຈະມີເຊື້ອໂຣກຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງທ່ານ. ຄົນສ່ວນຫຼາຍທີ່ມີຜົນກວດອອກມາເປັນບວກ. ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າທ່ານໝໍຕ້ອງໄດ້ກວດແລະສ່ອງໄຟຟ້າທີ່ໜ້າເອິກທ່ານ. ທ່ານອາດຈະໄດ້ກວດອີກເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າທ່ານມີເຊື້ອໂຣກປອດເຫ້ຼງທີ່ຈະແຜ່ລະບາດໃສ່ຜູ້ອື່ນໄດ້ຫຼືບໍ່.

> ປ້ອງກັນສຸຂພາບຂອງທ່ານແລະສຸຂພາບຂອງຄົນໃນຄອບຄົວຂອງ ທ່ານ. ຕ້ອງກວດເບິ່ງໂຣກປອດເຫ້ຼງ. ການໄປກວດເບິ່ງໂຣກ ປອດເຫ້ຼງ,
> ໃຫ້ຕິດຕໍ່ຫາທ່ານໝໍຂອງທ່ານຫຼື ຜະແນກ
> ສາທາຣະນະສຸກໃນເມືອງຂອງທ່ານ.

ທ່ານຄວນກວດເບິ່ງໂຣກປອດເຫ້ຼງ ຖ້າວ່າ:

- *ທ່ານຢູ່ໃກ້ຊິດກັບຜູ້ທີ່ມີເຊື້ອໂຣກປອດເຫ້ຼງ,*
- *ທ່ານຢູ່ໃນປະເທດທີ່ມີຄົນສ່ວນຫຼາຍທີ່ມີເຊື້ອໂຣກ ປອດເຫ້ຼງ,*
- *ທ່ານທໍາງານຫຼືຢູ່ໃນສຖານທີ່ເບີຊິງໂຮມ, ຄລີນິກ, ໂຮງໝໍ, ຄຸກ, ສຖານທີ່ບ່ອນພັກເຊົາໃຫ້ຄົນພະເນຈອນ ຫຼື*
- *ທ່ານຕິດເຊື້ອ ເອັຍໄອວີ ຫຼືມີບັນຫາສຸຂພາບບາງຢ່າງ.*

ຈະເປັນແນວໃດຖ້າຂ້າພະເຈົ້າສັກຢາວັກຊີນ **BCG?**

ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານສັກຢາວັກຊີນ BCG, *ທ່ານສາມາດທີ່ຈະກວດທົດລອງ ໂດຍການສັກຢາທີ່ຜິວໜັງເພື່ອຊອກເບິ່ງໂຣກນີ້ໄດ້.*

- *ບຸກຄົນທີ່ສັກຢາວັກຊີນ* BCG *ຍັງສາມາດທີ່ຈະຕິດເຊື້ອໂຣກປອດເຫ້ຼງ ແລະສາມາດແຜ່ລະບາດເຊື້ອໂຣກນີ້ໄດ້.*
- *ຢາວັກຊີນ* BCG *ຊ່ວຍປ້ອງກັນເດັກນ້ອຍຈາກການເປັນໄຂ້ຍ້ອນເຊື້ອໂຣກນີ້ໄດ້. ການປ້ອງກັນຊ່ວຍ ໄດ້ເມື່ອເຂົາໃຫ່ຍຂຶ້ນ.*
- *ຢາວັນຊີນ* BCG *ບາງຄັ້ງຈະທໍາໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີຜົນກວດເປັນ ບວກນັ້ນເກີດປະຕິກິຣິຍາ. ຖ້າວ່າທ່ານມີຜົນກວດອອກມາເປັນບວກທີ່ມີປະຕິກິຣິຍາຕໍ່ການກວດນັ້ນ, ທ່ານອາດຈະມີເຊື້ອໂຣກປອດເຫ້ຼງຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ, ອາດຈະບໍ່ແມ່ນເກີດຈາກການສັກຢາວັນຊີນ* BCG *ນີ້.*

> ທ່ານສາມາດກວດໂດຍການສັກຢາທົດລອງທີ່ຜິວໜັງ,
> ເຖິງແມ່ນວ່າ ທ່ານຈະໄດ້ສັກຢາວັນຊີນ **BCG** ແລ້ວກໍຕາມ.

Oregon Health Authority

Adapted from material from the Minnesota Department of Health, TB Prevention and Control Program